

דבר אלו בממתקי צד

לכל טעם
לכל תקציב
לכל הזדמנות

בונבוניירת
צ-ד

מושכת בצורתה הנאה

המתנה שתכבוש את ליבה של כל אשה

כבר הספיק כל פגו בודד לפגוע בטנק נוסף. הוא עצמו חיסל תוך שתי דקות שישה טנקים.

המצרים, שניצבו בעמדות קבועות מראש, כשמדפי הטנקים שלהם סגורים, החלו ב' שלב זה לתמרן. גיא הוציא את הטנקים שלו והתקרב אליהם. הוא עצמו פגע בשלושה טנקים.

כאשר הסתיים קרב הטנקים הקצר, ניצבו במישור של ג'בל-ליבני 18 טנקים מצריים בוערים ועשנים. בגודו של אברהם לא נפגע איש ואף טנק לא הוצא מכלל פעולה. הם המשיכו עתה לדהור אל תוך המחנות. אלה היו כבר נטושים. דימדומים ירדו. ב' פקודת המח"ט כינס אברהם את הטנקים שלו ליד 18 הטנקים השרופים, משם זו להתארגן לחניון לילה ליד צומת ג'בל-ליבני-אבו צגילה.

אבל למצרים היו עדיין תותחים באזור. הם החלו להפגין את הגדוד של אברהם. ב' 12 בלילה הסתיימה ההתארגנות לחניון. כע' בור שעה הגיעו למקום הדרגים והוחזק ב' תידלוק מחדש של הטנקים. משך שעתיים וחצי עברו החיילים כסבלים כדי לסיים את החימוש והתידלוק בזמן.

על צריח הטנק שלו ניסה אברהם לחטוף תנומה ראשונה. מיתרי הקול שלו היו גמורים לגמרי. כשפגמים נוחתים מסביבו, הצליח המג"ד לישון 10 דקות. 10 הדקות הראשונות אחרי 72 שעות של אי-שינה, מאו מוצאי-שבת האחרון.

עם שחר נעשה טיוח התותחים המצרי מווייק יותר. הפגמים התקרבו אל הטנקים ואברהם החליט להוציא את הגדוד שלו מתוך החניון.

★ ★ ★

רופא צמוד לטנק

כ אשר יצא אל הצומת, התחילו להגיע למקום יחידות אחרות, מהגדוד השני של החטיבה. באותו זמן עצמו התגלתה ב' ערפילי הבוקר שדרת אויב שגעה מכיוון קוטייבה. תוך דקות מספר החלו כולם לירות בכולם. כפי שהתבטא אברהם: "הלכה שם עליונות לא רגילה".

בעזרת ירי-רקטות הצליח אברהם לרכו אליו את הגדוד שלו. ואו התברר לו שאחד המימים שלו, מאיר אייזמן, נהרג. הוא הצ' טרף להתקפה של הגדוד השני על מערך ארטילרי של האויב ונפגע. זה היה ההרג השני של הגדוד.

בשלב זה היה ברור שהגדוד של אברהם יישאר בעורף, אחרי שניהל את כל הקרבות ביומיים הראשונים. עד מהרה הסתבר שזה בלתי-אפשרי. החטיבה השניה של האוגדה, שהיתה צריכה להגיע מכיוון קוטיימה ולטול את תפקיד חטיבת החוד, לא הגיעה. היא נת' קעה בדרך.

בספרו של הגנרל האמריקאי מרשל, על מלחמת ששת-הימים, מסופר כיצד בשלב זה של הקרב רתח מפקד האוגדה, אברהם יפה, על מפקד החטיבה שלא הגיעה למקום, ו' החליף אותו במפקד-חטיבה אחר. מפקד ה' חטיבה החדש היה קצין חולה-לב, ולכן הצ' מידו לו לטנק שלו רופא. בתום המלחמה הוא הוטס לארצות-הברית לניתוח-לב.

גם הגדוד השני שהגיע עם בוקר לחניון לא היה כשיר לנסיעה. היה עליו לתדלק. כדי לא לעכב את ההתקדמות, הטיל שדמי שוב על גדודו של אברהם את התפקיד לנוע קדימה, לכיוון ביר-חסנה, לדלוק אחרי ה' אויב הנסוג.

★ ★ ★

שלושה הרוגים בשלושה ימים

ע' ד ביר-חסנה היו כ-50 קילומטר. מל' בד חיסול חמישה טנקים בדרך, לא היו בעיות נוספות. הגדוד של אברהם איגף את ביר-חסנה מימין, התפרס על המצוקים ש' מעליה ופתח באש לעבר המחנות שבה כדי לחזא שאינם מוחזקים בידי חיילי הצבא ה' מצרי. בשעה 10 בבוקר נכנס הגדוד לביר-חסנה. חלק מן הטנקים עסקו בירי על שיי' רות אויב שהגיעו למקום מבלי שידעו כי נכבש בידי צה"ל. השאר החלו להתארגן כאשר הגיעה פקודה נוספת מהמח"ט: "להמ' שך לנוע קדימה לביר-חסנה".

צוותות הטנקים כבר היו סחוטים. הם נמ' צאו בתנועה מתמדת מאז יום ב' בבוקר. כולם היו מכוסים אבק ופיח. איש מהם לא הספיק לאכול ביומיים אלה. למרות זאת לא רטן איש. הידיעה ששוב הוטל עליהם לנוע כראש האוגדה הציפה אותם בהרגשת-סיפוק בלתי-רגילה.

פתאום היה איכפת לכולם שיהיו אלה הם שעליהם יוטל התפקיד להמשיך במלחמה. ה' (המשך בעמוד 38)